

[Akseil Møller.]

der led Skade paa Liv, Førlighed og Ejendom ved de paagældende Angreb. Jeg sidestiller altsaa ikke disse tre Angreb med de mere tilfældige Bombardementsskader, ikke med de Tilfælde, hvor en britisk eller amerikansk Flyvemaskine paa Tilbagevejen fra Tyskland har tabt Bomber over Danmark. Jeg sidestiller dem med bevidste Krigshandlinger, hvorfor den danske Stat som saadan maa være ansvarlig. I disse tre Tilfælde saavel som ved Jernbansabotage og Stikkerlikvideringerne vidste de, som paa det danske Samfunds Vegne bar Ansvar for Ordrene, at de kaldte Tragedien ned over enkelte tilfældige Landsmænd, og en virkelig Retfærdighed maa derfor kræve, at de paagældende Ofre betragtes som ligestillede med Besættelsestidens øvrige Ofre.

Det vilde glæde mig, om det høje Ting og den højtærede Minister vilde anerkende denne Udvidelse af Erstatningspligten og under Lovforslagets videre Gang medvirke til de fornødne Ændringer. Jeg ved meget vel, at det kan siges, at Erstatningspligten i høj Grad er anerkendt, for saa vidt som Personer, der har lidt Skade under Besættelsestiden, efter den almindelige Krigsulykkesforsikringslov vil kunne faa Erstatning for deres Tab, og jeg er fuldt fortrolig med, at en af Grundtankerne i det foreliggende Lovforslag netop er den at fremhæve Kombattanterne i Modsætning til Ikke-Kombattanterne. Mit Parti er parat til at medvirke til, at der gøres en rimelig Forskel mellem dem, der er faldet under en Indsats i Frihedskampen, og dem, som, skønt mere passive, dog blev dens Ofre. Men der bør efter vor Opfattelse være Grænser for, hvor stor Forskellen bør være.

Den foreslaaede Lovgivning giver Kombattanterne en særlig Invaliditets- eller Dødsersatning foruden en Hædersgave. Krigsulykkesforsikringsloven, hvortil man henviser en lang Række af Besættelsestidens Tragedier, har Satser, som i ingen Henseende staa Maal med den selvfølgelige Storladenhed, som den højtærede Ministers Forslag udviser.

Lad os som Eksempel tænke os to yngre Læger, begge Maal for Clearingmordernes Kugler; den ene indrulleret i Frihedsbevægelsens Grupper, medens den anden ikke har øvet nogen glorios Indsats, næppe noget ud over den, som næsten enhver i dette Land har øvet: vist sin Sympati for de illegale Blade, huset gode Venner, der søgte under Jorden, o. s. v. Der foreligger imidlertid intet om, at Mordet paa ham er motiveret

hverken med hans nationale eller hans politiske Indstilling — han hører til de tilfældige Ofre. Lad os gaa ud fra, at begge har haft en Indtægt paa 8 000 Kr. Efter dette Lovforslag vil den aktive Frihedskæmpers efterladte faa 4 000 Kr. om Aaret plus en Hædersgave paa 800 Kr. — maaske mere. Den anden unge Læge, som vi forudsætter tilfældig udvalgt, vil kun efterlade sin Enke en Erstatning efter Krigsulykkesforsikringsloven paa højst $3,6 \times$ Aarslønnen, og Aarslønnen maa i intet Tilfælde sættes højere end til 3 260 Kr. Det vil sige, at det tilfældige Offers Enke faar en samlet Sum een Gang for alle paa 11 736 Kr., et Beløb, som ved den allergunstigste Anbringelse, i en Livrente, ikke vilde indbringe mere end 600—700 Kr. om Aaret — og saa ser jeg endda bort fra den Omstændighed, at saadanne Livrenter ikke kan tegnes for Tiden.

Jeg tror, den højtærede Minister og dette høje Ting vil give mig Ret i, at Forskellen mellem en aarlig Ydelse paa 4 800 Kr. og 600—700 Kr. er alt for stor; den lader sig ikke motivere hverken med Billighed eller Retfærdighed.

Forudsætter vi, at de to Læger begge bevarede Livet, men blev 100 pCt. Invalid, vil Forskellen mellem den Erstatning, de vil kunne faa, kunne gøres op paa følgende Maade: den aktive Frihedskæmper, eller den, der er udpeget som Offer paa Grund af sin nationale eller politiske Indstilling, vil kunne faa fire Femtedele af 8 000 Kr., altsaa 6 400 Kr., plus en Hædersgave hvert Aar. Den anden, hvis Erstatning skal fastsættes efter Krigsulykkesforsikringsloven, vil ikke kunne faa mere end tre Femtedele af 3 260 Kr., det vil sige 1 956 Kr. om Aaret.

Det kan ikke være Meningen, at man vil indføre en saadan Forskellighed med Hensyn til Ofrene for Besættelsestiden, en saadan Forskellighed, som afspejler sig i Forskellen mellem 6 400 Kr. plus en Hædersgave aarlig og 1 956 Kr. om Aaret. Jeg anerkender, at der bør være Forskel paa Kombattanter og Ikke-Kombattanter. Jeg anerkender, at den, der er faldet direkte over for Fjenden, har et større Krav paa Samfundet end andre. Dette større Krav bør imidlertid ikke give sig Udtryk i, at han opnaar en større Erstatning for sit Liv eller sin manglende Førlighed, men derimod i, at han til den Erstatning, som alle Ofre for Besættelsestiden bør oppebære i lige Grad, kan føje en Hædersgave, hvori Samfundet udtrykker sin Taknemmelighed for den aktive Indsats, han har øvet.

I det foreliggende Lovforslag synes der